

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Tom Michell
THE PENGUIN LESSONS

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd.,
London

Text copyright © Tom Michell 2015

The author has asserted his moral rights

All rights reserved

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01670-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TOM MIČEL ★
SA ★ **TOBOM**
★ **JE** ★ **SVE** ★
MOGUĆE

Prevela Ljiljana Petrović Vesković

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2016.

Za V, A, Mi K

Uvod

Da mi je neko sredinom prošlog veka, dok sam bio dečak, rekao da će moj život jednog dana teći paralelno sa životom jednog pingvina – da ćemo, bar neko vreme, nas dvojica stajati rame uz rame protiv ostatka sveta – u tome ne bih video ama baš ništa neobično. Na kraju krajeva, moja majka je svojevremeno čuvala tri aligatora u svojoj kući u Ešeru, sve dok nisu postali previše krupni i opasni za taj miran i dobroćudan gradić, kada su čuvari iz Česingtonskog zoološkog vrta došli da ih sklone na sigurno. Doduše, moja majka nije nameravala da čuva aligatore u Ešeru. Naprosto se desilo tako, jer je ona do svoje šesnaeste godine živela u Singapuru, a kad je krenula nazad za Englesku, njena najbolja drugarica joj je tokom srceparajućeg oproštaja poklonila tri aligatorska jajeta za uspomenu. Sasvim prirodno, jaja su se tokom duge plovidbe izlegla u njenoj kabini i ona ih je, jednako prirodno, posle iskrnavanja odnela kući. Mnogo godina kasnije, moja majka je s prizvukom sete umela da kaže kako je taj maštoviti poklon predstavljao najefikasniji suvenir koji je ikada dobila.

Dobro sam poznao divlje i domaće životinje. Pošto sam odrastao u ruralnoj sredini, imao sam krajnje realističan pogled na život. Znao sam kakva sudbina čeka grabežljive lisice i

životinje koje se odgajaju na farmama. S druge strane, egzotične životinje poznao sam samo iz zoološkog vrta i vlastite mašte. Poput autora Diznjevih filmova, bio sam duboko inspirisan genijem Radjarda Kiplinga. Mogao sam u potpunosti da se identifikujem s likovima iz romana kao što su *Knjiga o džungli* ili *Kim* i Kiplingovim prikazom školskih dana koji je savršeno verno odražavao moja iskustva više od pola veka kasnije.

Upravo tako. Ja sam odrastao sa edvardijanskim pogledom na svet. Moji roditelji poticali su iz različitih delova Britanske imperije pa sam, zahvaljujući tome, imao babe i dede, ujake i stričeve, tetke i rođake raštrkane po čitavoj zemaljskoj kugli: u Australiji, na Novom Zelandu, u Kanadi, Južnoj Africi, Indiji, Cejlonu (današnja Šri Lanka), Singapuru, Rodeziji (današnji Zimbabve), Njasalendu (današnji Malavi) i tako dalje. Imao sam utisak da ta mesta poznajem kao vlastiti džep. Nekoliko puta godišnje, pisma mojih rođaka – i, s daleko manjom učestalošću, njihovi autori – stizala su iz udaljenih krajeva sveta da raspire moju detinju maštu pričama o „mračnoj Africi“ i drugim misterioznim mestima. Međutim, ja sam želeo da istražim neku novu i još neobeleženu teritoriju, nešto što je prava *tierra incognita**. Južna Amerika bila je jedno od takvih mesta, nespojiva s bilo kim koga sam poznao. I tako sam još kao školarac odlučio da ću jednog dana, kad odrastem, otići u Južnu Ameriku. Kad sam napunio dvanaest godina, kupio sam španski rečnik i potajno počeo da bubam španske fraze. Kad mi se ukaže prva zgodna prilika, dočekaću je spreman.

Ta prilika ukazala se desetak godina kasnije, u vidu oglasa objavljenog u *Tajmsovom* obrazovnom dodatku. „Traži se na-

---

* *Tierra incognita* (šp.), *terra incognita* (lat.) – nepoznata zemlja. (Prim. prev.)

stavnik za HMC* internat u Argentini“, pisalo je u oglasu. Taj položaj se tako očigledno poklapao s mojim planovima da je u roku od pola sata moja prijava već bila u poštanskom sandučetu, spremna da raširi krila, da se vine preko Atlantika i obavesti ljude iz internata da nema potrebe da dalje tragaju. Što se mene tiče, već sam bio na putu.

Naravno, pre nego što sam krenuo, ispitao sam ekonomsku i političku situaciju. Jedan od mojih ujaka, zaposlen u Ministarstvu inostranih poslova, svojski se potrudio da mi predoči krhkost peronističke vlade u Argentini. Naši obaveštajni izvori ukazivali su na to da će tamo pre ili kasnije doći do novog krvavog državnog udara. Terorizam je bio sveprisutan. Ubistva i otmice predstavljali su rutinske događaje. Smatralo se da samo vojska može ponovo da uspostavi red i mir. Za to vreme, moja londonska banka pružila mi je uvid u ekonomsku situaciju u Argentini: totalni krah sistema i kaos neviđenih razmera! Ukratko, svi su me rođački ubeđivali da preseljenje u Argentinu predstavlja apsurdnu ideju, nešto što pod datim okolnostima apsolutno ne dolazi u obzir. Bilo koji čovek pri zdravoj svesti i pameti ni u snu ne bi pomislio da ode tamo. Naravno, to je bilo upravo ono što sam želeo da čujem i što je dodatno učvrstilo moju odlučnost.

Bio mi je ponuđen položaj asistenta, sa obavezom da boravim u internatu, mada uslovi samog ugovora nisu bili naročito obećavajući. Koledž je bio spreman da mi plati povratnu avionsku kartu, pod uslovom da tamo provedem punu akademsku godinu. Imao bih plaćene doprinose u Ujedinjenom Kraljevstvu, a platu bih dobijao u lokalnoj valuti. Tamošnji upravnik nije mogao da mi kaže koliko bi ta plata vredela u smislu kupovne moći,

---

* Međunarodna asocijacija koju sačinjavaju nezavisne srednje škole iz Ujedinjenog Kraljevstva, Republike Irske i Komonvelta. (Prim. prev.)

zbog ekonomskog haosa koji je trenutno potresao zemlju. Međutim, obećao je da ću biti plaćen u skladu s primanjima ostalih nastavnika. Dok budem boravio u internatu, imaću obezbeđenu hranu i smeštaj. Tako je izgledala ponuda.

Pre polaska postarao sam se da u banci imam dovoljno novca da platim avionsku kartu iz Buenos Ajresa u slučaju da se situacija otrgne kontroli, a moja banka kontaktirala je sa svojom južnoameričkom poslovnicom, *Banco de Londres y América del Sur* u Buenos Ajresu, izdajući nalog da u slučaju potrebe mogu da podignem novac s londonskog računa. Međutim, ja uopšte nisam mario za novac. Već sam bio na putu, spreman da utažim avanturističku glad koju sam osećao još od malih nogu, da se otisnem u životni pohod, u susret sudbini. Činjenica da će mi u tom pohodu kao prijatelj i saputnik biti dodeljen jedan pingvin, koji će nadahnuti obilje priča za laku noć za generacije koje je tek trebalo da se rode, tada je bila još neslućena mogućnost, sudbinski zaokret koji je ležao daleko iznad zapadnog horizonta.

Huan Salvador bio je pingvin s jedinstvenim talentom da očara i razveseli sve koji su ga poznavali u tim mračnim i opasnim danima – dok se Argentina teturala na rubu anarhije, zahvaćena vrtlogom terorističkih akcija i nasilne revolucije koja je vodila ka slomu peronističke vlade. Bilo je to doba kada su ljudske slobode, mogućnosti i stavovi drastično odstupali od današnjih standarda. Pa ipak, uprkos sveopštem metežu, jedan mladi putnik poput mene i jedan krajnje autentičan i neukrotivi pingvin po imenu Huan Salvador uspeli su da postanu srećni saputnici i doživotni prijatelji pošto sam ga pod izuzetno dramatičnim okolnostima spasao od opakih talasa nadomak urugvajske obale.

PRVO POGLAVLJE

Susret s pingvinom

*gde se jedna pustolovina okončava,
a druga počinje*

Primorski gradić Punta del Este nalazi se na isturenoj tački urugvajskog kopna gde se prostrani južni pojas atlantskog primorja sreće sa severnom obalom ogromne delte reke Plate, ili Rio de la Plate, kako se ona tamo naziva. To mesto leži na otprilike šezdeset milja istočno od urugvajske prestonice Montevidea i preko puta Buenos Ajresa, glavnog grada Republike Argentine, koji se nalazi na suprotnoj obali moćne reke. Tokom šezdesetih i sedamdesetih godina prošlog veka, Punta del Este je za stanovnike tih metropola bio otprilike isto što su Nica, Kan ili Sen Trope bili za Evropljane: mesto gde su pripadnici otmenih krugova odlazili preko leta da pobjegnu od gradske vreline, da se pokažu pred svetom i uživaju u luksuznim stambenim blokovima okrenutim ka moru, a koliko mi je poznato, to mesto i dalje ima takvu reputaciju.

Zahvaljujući ljubaznosti mojih prijatelja, bračnog para Belami, dobio sam ključ jednog od tih apartmana na obali, jer sam tamo stigao usred zime, kada je stan bio prazan. Posle vanserijski uzbuđljivog boravka u Paragvaju, dok sam se vraćao ka Argentini, usput posetivši džinovske vodopade na reci Iguasu i nastavivši duž obale, put me je doveo do Urugvaja. Umoran od višenedelnog putovanja, sa zadovoljstvom sam iskoristio priliku da provedem nekoliko opuštenih dana u mirnom i polupustom letovalištu Punta del Este.

Poslednjeg dana boravka u Urugvaju vratio sam se u apartman u kasnim popodnevrim satima da spakujem kofere, jer je narednog jutra trebalo da nastavim dalje. Imao sam rezervisano mesto na hidrogliseru koji će me prebaciti preko reke Plate. Brod je kretao u podne, što je zahtevalo da u petnaest do šest ujutro uhvatim *colectivo*, lokalni autobus, od Punta del Este do Montevidea. Ti autobusi bili su iskićeni raznim ukrasima i amajlijama koje su šoferi kaćili na sve strane, možda kao svojevrsnu kompenzaciju za ćelave gume.

Pošto sam spakovao stvari, sredio i detaljno pregledao stan, odlučio sam da još jednom prošetam pored mora pre nego što krenem na svoju poslednju večeru u tom gradiću.

Pristanište u Punta del Este, smešteno na zapadnoj strani rta, bilo je prilično malo, dovoljno tek za nekoliko desetina ribarskih ćamaca i izletničkih brodića koji su se tog dana nežno ljuškali u sidrištima, u savršenoj harmoniji s plutajućim pontonima preko kojih su vlasnici stizali do svojih plovila. Mada je luka sa istočne strane bila dobro zaštićena od Atlantskog okeana, to nije moglo da je odbrani od snažnog vetra koji je duvao sa zapada.

Vazduh je bio prožet kricima galebova, pljuskanjem brodske užadi i mirisom ribe, dok se to malo priobalno utočište spokojno baškarilo pod iskričavim zimskim suncem. Treperave boje galebova, čamaca i primorskih kućeraka blistale su u punom sjaju nasuprot safirnom moru i azurnom nebu. Međutim, moju pažnju privukle su nebrojene hiljade riba koje su se praćakale u hladnoj, kristalno bistroj vodi. U savršenom skladu, jata papalina plivala su po luci krećući se cikcak putanjom da bi izbegla grabljivice, razdvajajući se i ponovo okupljajući na svakih nekoliko sekundi. Bio sam hipnotisan čudesnom igrom svetlosti koja je pulsirala preko vode dok su se sunčevi zraci odbijali o presijavajuća riblja tela.

Pored zarđalih zastarelih pumpi sa oznakama u galonima smeštenih ispod krova od talasastog lima, mišićava ribarka zarađivala je za život mašući velikom zelenom mrežom pričvršćenom za masivan štap od bambusa. Nosila je kožnu kecelju, gumene čizme i imala je zadovoljan osmeh na usnama, mada su joj ruke, kako sam primetio, bile potpuno gole. Kosa joj je bila prekrivena smeđom maramom, a lice izbrazdano dubokim borama. Pored nje stajala su tri drvena bureta, gotovo do ivice napunjena papalinama, što je, po svoj prilici, bio uzrok njenog zadovoljstva. Stojeći među gomilom pljuskujućih srebrnastih riba, s nogama uronjenim do gležnjeva, spuštala je mrežu u vodu i gotovo na svaki minut izvlačila svež ulov, na razočaranje galebova, koji su prodornim kreštanjem izražavali negodovanje. Osmehnula bi se krezubim ustima kad god bi ubacila nov ulov u bure, a potom bi prstima izvukla ribe koje su se uplele u mrežu – što, kako sam tada shvatio, ne bi mogla da uradi da je nosila rukavice. Mali galebovi crnih leđa i zašiljenih repova, posle kratkotrajnog lebdjenja na visini od desetak stopa iznad mora, obrušili bi se ka

vodi i potom munjevito izronili na površinu, s papalinama koje su im poput koprcavog srebra blistale u kljunovima. Već sledećeg časa plen bi završio u njihovim gušama.

U luci je bilo i nekoliko pingvina koji su uživali za svoj groš. Bilo je fascinantno posmatrati kako lete kroz vodu u poteri za ribom, još veštije nego što su galebovi leteli kroz vazduh. Izvijajući se i okrećući, jurcali su kroz plićak sa zadivljujućom brzinom i gipkošću, grabeći papaline koje su prestravljeno pokušavale da uteknu. Suočene s tako nadmoćnim protivnikom, papaline su delovale gotovo beznadežno, kao da im je odbrambeni sistem počivao isključivo u naizgled bezgraničnoj brojnosti. Jedino me je začudilo što tako bogata i lako dostupna gozba nije privukla više pingvina.

Rado bih još ostao tu da ih posmatram, ali pingvini su uskoro nestali s vidika pa sam nastavio ka rtu na istočnoj strani, gde se nalazio sledeći lukobran. Beličasti penušavi talasi valjali su se s pučine i udarali o obalu. Šetao sam duž plaže jedva petnaestak minuta, uživajući u prelepom popodnevju i razmišljajući o novostečenim iskustvima, o čudesnim stvarima koje sam video i doživeo na odmoru, kad sam spazio prvo od tih crnih nepomičnih obličja. Isprva mi se učinilo da ih je samo nekoliko, ali što sam dalje odmicao, njihov broj postojano je rastao, sve dok čitava plaža nije postala preplavljena crnim sklupčanim telima rasutim preko crnog tepiha. Na stotine pingvina natopljenih naftom ležali su mrtvi na pesku, na području između ruba vode i plimskog pojasa, pružajući se daleko ka severu. Mrtvi pingvini, prekriveni gustim lepljivim slojem nafte i katrana. Bio je to tako stravičan, mučan i deprimirajući prizor da sam mogao samo da se zapitam kakva budućnost čeka bilo koju „civilizaciju“ koja može da toleriše, a kamoli da podstiče, takvo skrnavljenje života.

Tada sam shvatio zašto je bilo tako malo pingvina koji su lovili papaline u luci, uprkos obilju ribe. Samo retki među njima uspeali su da izbegnu naftnu mrlju.

Obuzet mračnim mislima, nastavio sam da koračam stazom uništenja koja je prekrivala većinu plaže, pokušavajući da procenim broj mrtvih ptica. Čak i da sam mogao da izračunam koliko je tačno pingvina bilo na obali – na nekim mestima bukvalno su ležali jedni preko drugih – bilo je nemoguće ustanoviti broj beživotnih tela koja su plutala po uskomešanom moru. Kad god bi zapljusnulo obalu, more je izbacivalo još ptičjih tela, dok su talasi i dalje nadirali s pučine, donoseći nove turobne kontingente crnih leševa.

Pojas plaže između mora i zaštitnog zida bio je prilično uzak, možda tridesetak metara na najširem delu, ali su se ptičji leševi nabacani duž obale pružali dokle god je sezao pogled. Bilo je očigledno da je na hiljade pingvina uginulo u stravičnim mukama dok su plivali ka severu, sledeći prastare migracione rute kojima su njihovi preci putovali milionima godina.

Još ne znam zašto sam tog dana nastavio da šetam plažom. Možda iz potrebe da shvatim zaprepašujuće razmere tog događaja i njegove pogubne posledice. U vestima se uopšte nije pominjalo da je u tom delu sveta došlo do izlivanja nafte u more, ali propisi u to vreme nisu bili tako strogi kao danas, a ljudi koji su radili na tankerima pridržavali su se zakona u minimalnoj meri, pa takvi incidenti nisu bili nimalo retki. Pošto bi stigli do odredišta i istovarili teret, naftni tankeri ponovo bi se otisnuli na pučinu i usput isprali rezervoare kako bi pokupili nove zalihe.

Upravo takvi događaji na kraju su podstakli preko potrebnu promenu. Uopšte nisam sumnjao da je prizor kome sam prisustvovao tog dana predstavljao neminovnu posledicu zastrašu-

jućeg sudara kultura. Kada se instinktivni poriv morskih ptica da krenu u godišnju selidbu sudari sa ogromnom plutajućom naftnom mrljom koja je ispuštena u more usled ljudskog nemara i pohlepe, to može da rezultira samo jednim ishodom: krajnjim i potpunim uništenjem tih sirotih stvorenja. Da je bio nesrećan slučaj, to bi bio nezamislivo jeziv događaj. Međutim, činjenica da je neko to smišljeno uradio, potpuno svestan posledica, na-prosto se opirala moći shvatanja ili prihvatanja.

Žustrim korakom odmicao sam niz plažu, ne želeći da se pre-više pomno usredsredim na detalje ptičjeg masakra, kad sam krajničkom oka spazio neki pokret, ne na uzburkanom moru, već na toj zloslutno mirnoj plaži. Zastao sam i pažljivo se zagledao. Nisam pogrešio. Jedna odvažna ptica bila je živa: samo jedna duša koja se borila za život u tom moru smrti. Bila je to neverovatna spoznaja! Kako je ta usamljena ptica mogla da ostane u životu kad su nafta i katran tako nemilosrdno zbrisali ostatak njenog jata?

Mada je ležao na stomaku, prekriven katranom poput ostalih ptica, pingvin je mrdao krilima i pokušavao da podigne glavu. Nije se mnogo pomerao, bili su to samo slabašni grčeviti pokreti. Samrtnička agonija poraženog stvorenja, pomislio sam.

Neko vreme sam ga posmatrao. Mogu li da nastavim dalje i dopustim da skapa u mukama, otrovan naftom i ugušen katra-nom? Zaključio sam da ne mogu. Moram što pre da okončam njegovu patnju. I tako sam krenuo ka njemu, nogom raščišćava-jući prostor ispred sebe i trudeći se da, koliko god je to moguće, poštujem sirote mrtve ptice.

Nisam imao jasan plan kako ću izvršiti *coup de grâce**. Šta-više, nisam imao bilo kakav plan. Međutim, dok se taj usamljeni

---

* Franc. doslovno *udarac milosti*, ubistvo iz milosrđa. (Prim. prev.)

pingvin – gotovo neprepoznatljiv među hiljadama katranom prekrivenih pingvina, osim po tome što je bio živ – s mukom pridizao na noge da se suoči s novim neprijateljem, svaka pomisao na nasilje, pa makar i iz milosrđa, iščezla je iz mog uma. Mlatarajući ulepljenim krilima i škljocajući oštrim kljunom, pingvin se spremao da se ponovo upusti u okršaj za goli život. Bio mi je skoro do kolena!

Za trenutak sam zastao, ponovo osmotrivši njegovu pingvin-sku sabraču. Da nisam pogrešio? Možda su ipak bili živi? Možda su samo pokušavali da se povrate? Nožnim palcem okrenuo sam nekoliko tela. Međutim, ni u jednom od njih nije bilo ni iskre života, ničeg po čemu bi se jedan mrtav pingvin razlikovao od drugih. Perje i guše bili su im puni katrana, jezivo izobličeni jezici štrčali su iz otvorenih kljunova, a oči im behu prekrivene korozivnom prljavštinom. Miris bitumena bio je sam po sebi dovoljan da ih ubije, a čak ni ja ne bih šetao tom plažom da vetar nije duvao sa zapada, noseći pogubna isparenja ka moru.

A usred tog skarednog prizora stajao je taj jedan jedini pingvin, otvorenog kljuna, crvenog jezika i bistrih očiju, crn poput ahata i uzavreo od besa. Odjednom sam osetio talas nade. Da li bi mogao da preživi ako ga očistim? Moram bar da probam, zar ne? Ali kako da pridem toj zamazanoj i agresivnoj ptici? Stajali smo tamo, sumnjičavo piljeći jedan u drugog, odmeravajući snage.

Prešao sam pogledom preko smeća koje je ležalo po plaži: komadi drveta, plastične boce, zgužvani najlon, pokidane ribarske mreže – sve one poznate stvari koje se mogu pronaći na plimskom pojasu skoro svake plaže okaljane prisustvom našeg naprednog društva. U džepu sam, takođe, imao kesu sa spakovanom jabukom. Kad sam se udaljio, pingvin je ponovo legao na stomak i protresao zadnjicu, kao da mu je laknulo. Na brzinu

pokupivši stvari koje su mogle da mi posluže, u gladijatorskom stilu krenuo sam ka svom plenu i pingvin se, osetivši novu pret-nju, munjevito uspravio do pune visine. Mahnuvši komadom ribarske mreže, skrenuo sam pingvinovu pažnju, a onda sam, sa hitrošću i hrabrošću dostojnim Ahila, bacio mrežu preko nje-gove glave i navukao je pomoću štapa. Pribio sam pingvina uz zemlju i, držeći ruku u kesi (ali ne da bih pojeo jabuku), zgrabio ga za noge.

Podigao sam furiozno stvorenje koje je očajnički pokušavalo da se otrgne, sklonivši ga s peska i držeći ga dalje od sebe, i tada sam prvi put shvatio koliko jedan pingvin može da bude težak.

Potom sam krenuo nazad ka stanu Belamijevih, noseći kopr-cavu pticu tešku oko pet kilograma. Ako mi se ruka umori i ako mi se pingvin dovoljno približi da pređe u napad, mogao bi da mi zarije taj opaki kljun u nogu i da me zamaže katranom. Pa-zeći da ga ne povredim i ne preplašim do smrti, jer nisam želeo da pati u mojim rukama, istovremeno sam brinuo za vlastitu dobrobit dok sam se vraćao kući stazom dugom bar jednu milju.

Dok sam odmicao ka stanu, u glavi sam premotavao poluformi-rane planove. Šta da kažem ako me neko presretne? Da li je u Urugvaju dopušteno nositi katranom zamazane pingvine? Mnoge zemlje u Južnoj Americi u to vreme važile su za poli-cijske države, pa ne bih bio iznenađen da se ispostavilo da je postojao neki apsurdni zakon po kome je bilo zabranjeno spa-savati pingvine.

Valjda ću uspeti bar da ga očistim, razmišljao sam dok sam grabio putem duž obale. Usput sam se prisetio da smo nekad davno, dok smo bili deca, koristili puter za uklanjanje katrana

s peškira za plažu. Znao sam da u stanu imam malo putera, baš kao i maslinovo ulje, margarin i deterdžent.

Bilo je prilično naporno držati pingvina na bezbednom rastojanju, pa sam često morao da ga prebacujem iz ruke u ruku. Uхватivši ga za stopala, da ga još više ne povredim dok se mah-nito opirao, stavio sam prst između njegovih nogu kako bih mogao da procenim snagu svog stiska. Nisam imao nikakve iluzije: sirotaj ptici nije bilo nimalo udobno u tom položaju. Kako god bilo, na kraju smo stigli do zgrade, bez većih neprijatnosti bilo po mene ili njega. Mada se svojski trudio, pingvin nije uspeo da me povredi, a ja nisam došao u iskušenje da ga usput dokrajčim.

Sledeća problematična stavka bila je kako da se prošvercujem pored opake kućepaziteljke koja je dežurala u sobičku ispod stepeništa. Sve vreme mog boravka ta žena imala je običaj da izleti napolje kao pomahnitali pas čuvar i da pomno ošacuje svakog ko je ulazio u zgradu i izlazio iz nje, kao da nismo bili dostojni njenog poverenja. Bilo je savršeno jasno zašto su vlasnici stanova rešili da angažuju baš nju. Ona je predstavljala garanciju da će se posetioci dolično ponašati. Međutim, čudnim obrtom sudbine, kućepaziteljka nije bila tu baš tom prilikom, kada je imala opravdan razlog za zabrinutost. Obala je bila čista.

Magelanovi pingvini

gde se otkriva ponešto o pingvinima

Populacija u pingvinskim kolonijama pretrpela je drastičan pad u poslednjih četrdeset godina, u nekim slučajevima za čak osamdeset ili više odsto, što se obično pripisuje zagađenosti, ribolovu i ostalim ljudskim aktivnostima.

Međutim, uprkos takvim pretnjama po njihov opstanak, Magelanovi pingvini, stručno nazvani *Spheniscus magellanicus*, mogu se pronaći širom južnih obala Južne Amerike. Oni dostižu visinu od četrdeset pet do šezdeset centimetara i težinu između tri i sedam kilograma, mada njihova tačna težina zavisi od toga kada ih merite i koliko su pojeli za poslednji obrok. Imaju crna leđa i lica i belu prednju stranu. Duž ivica belog prednjeg dela imaju dekorativan detalj u obliku naopako okrenutog slova U.

Izvan vode ne deluju naročito graciozno. Tela su im izdužena a noge kratke. Njihova ramena, odnosno plećke, stoje prilično nisko, a kosti na krilima su im zapanjujuće pljosnate i tanke, zbog čega krila, posmatrana iz profila, liče na bumerang. Pingvini